

ΘΙ

# ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΥΛΟΥ.

(PAUL FEVAL)

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ Α. Ρ. Ρ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. Β')

— Ἀρίστα, εἶπεν ὁ Κόντης, μειδιῶν ἀκουσίως. Μὰ τοὺς εὐγενεῖς μου προγόνους. Ἄν τὸ ξίφος σου ἔχη τὴν ἡμίσειαν εὐκίνησιαν τῆς γλώσσης σου, πρέπει νὰ εἶσαι θαυμάσιος ὑπηρέτης. Ἴσως σὲ χρειασθῶ. Μὴν ἀναχωρῆς ἐπ' ἐδῶ, καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ μάθης τὰς διαταγὰς μου.

Ἐπὶ τούτοις τῷ ἔστρεψε τὰ νῦτα ὁ αὐλικός· ὁ δὲ Μακαρόνης, περιμένοντας ἐπὶ ἐν δεύτερον λεπτοῦ, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ἤθελε τὸν ἰδῆ λύοντα τὸ βαλάντιον, ὡς ἐβεβαιώθη περὶ τοῦ ἐναντίου, ὥρμησε κατόπιν τοῦ Κόντη, καὶ ἀρπάξας τὴν χεῖρά του, τὴν κατερίλησε ζωηρότατα, καὶ

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, τὴν τύχην ὅτι μ' ἔδωσε τὸν εὐγενέστατόν μου αὐθέντην. Μὰ τὸ ψωμί! εἶμαι ἐκ τὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν χαράν μου! Ὅταν μ' ἀπευθύνετε τὸν λόγον, μ' ἐφαίνετο ὅτι ἤκουα τὴν φωνὴν τοῦ γενναίου Μαρκεσίου Σανταφλώρου· ἐνδομίζα ὅτι αἰσθάνομαι τὴν παλάμην μου πλήρη τῶν ὠραίων φλωρεντινικῶν φλωρίων τῆς Ἐξοχότητός του.

Ὅταν ὁ Κόντης ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, τὸ συνοφρυωμένον του μέτωπον ἡθροίσαν ἐντελῶς.

— Εἰς' ἐπιτήδειος κατεργάρας, τῷ εἶπε. Λάβε ταῦτα εἰς λογαριασμόν, καὶ ἂν εὐχαριστηθῶ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν σου, δὲν θὰ ἐπιθυμήσης οὔτε τὸν Μαρκεσιον Σανταφλώραν, οὔτε τὴν κόμισσαν Ρίττην, οὔτε ἀκόμη αὐτὸν τὸν Δούκα Βωφόρτον, ὅστις ἤξευρε τόσο καλὰ νὰ ἐπιμελῆται μόνος του τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκην τυχοδιώκτου ὁποῖος σύ. Καὶ ἔρριψε τὸ βαλάντιόν του, ὁ δὲ Μακαρόνης τὸ ἤρπασε πετακτόν.

Ἄμα δ' ἐξῆλθεν ὁ εὖνους αὐλικὸς ἀπὸ τὸν ἀντιόλαμον, ἀμέσως ἔσπευσεν ὁ Μακαρόνης νὰ ὑπολογίσῃ τὰ περιεχόμενα τοῦ βαλαντίου.

— Δύω, τέσσαρα, ἔξ, ἐπιθύριζε καθ' ἑαυτὸν, χύνων εἰς τὴν παλάμην του τὰ δουβλόνια. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ τὸ χωριὰτόπαιδον φέρεται μαζὶ μου παρὰ πολὺ ἐλευθερά... ὁκτώ, δέκα, δώδεκα, δεκατέσσαρα... λησμονεῖ ὁ κύριος ὅτι πρὸς εὐγενῆ ἀπευθύνεται... δεκαῆξ, δεκαοκτώ... Ὅθι τῷ τὸ ἐνθυμίσω ἐγὼ νὰ ἰδῇ... εἴκοσι... Μόνον εἴκοσι δουβλόνια! Τοῦ διαδόλου τὸν ἀνθρωπον! Μόνον τῶν ἐργαστηρίων οἱ ὑπηρετῆται φαντάζονται ὅτι τόσο εὐθὺνὰ ἡμποροῦν ν' αὐθαδιάξουν... ὦ! ὦ! ἦ, κύριέ μου, ὅ' ἀλλάξητε τρόπους, ἢ ἀντὶ νὰ φονεύσω τὸν Καστελμελχώραν εἰς λογαριασμόν σας, ἡμπορὸν νὰ σᾶς φονεύσω εἰς λογαριασμόν τοῦ Καστελμελχώρου. Τοιοῦτος εἶμαι ἐγώ.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἔκρυψε τὸ βαλάντιον ὁ Παταύδς, ἤρχισε τὴν φρουρὰν του ἐκ νέου.

ἀνάκτορα τῆς Ἀλκαντάρας, οἰκοδομηθέντα παρὰ τῆς Δισαδῶνος περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου αἰῶς ὑπὸ Ἀλφόνσου τοῦ Ε'. Ὅστις διὰ τὰς

πολλὰς του νίκας κατὰ τῶν Μαύρων, ἐπεκλήθη Ἀφρικανὸς, ἦσαν κυρίως περιφάνεια διὰ τοὺς πολυτελεῖς κήπους τῶν. Τούτους Ἰωάννης ὁ Δ', ἀνακτησάμενος τὸν πατρικὸν ὀρόνον, διεσκεύασε καὶ ἐκαλλώπισεν εἰς βαθμὴν ὥστε οἱ σύγχρονοι ποιηταί, οἵτινες ὅσον σπανιώτεροι τόσοι πομπωδέστεροι εἰσὶν εἰς τὴν Πορτογαλίαν, ἐδύναντο χωρὶς μεγάλης ὑπερβολῆς νὰ τοὺς παραβάλλωσι μὲ τοὺς περιπόλους τῶν ἐσπερίδων κήπους, καὶ ἄλλους μυθολογικοὺς παραδείσους. Μέγα πλῆθος ἀγαλμάτων Ἑλληνικῶν θεοτήτων τοὺς κατεκόσμη κατὰ τὸ ἔθος τῶν καιρῶν ἐκείνων, καὶ τὸ ἄλλος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ προσδωρισθεὶς πρὸς ἐντευξίν τόπος μεταξὺ τοῦ Κόντη καὶ τοῦ Καστελμελχώρου, ὠνομάζετο οὕτως ἐκ συστήματος γλυπτικῶν, περιστῶντος τὸν θεὸν τῆς ποιήσεως, κρατοῦντα τὴν λύραν, καὶ περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τὰς ἐννέα ἀπαιρήτους τοῦ ἀδελφᾶς.

Πολὺ πρὶν παρέλθῃ ἡ ὥρα, ὁ νέος κόμης ἐφαίνετο περιφερόμενος περὶ τὸ ἄλλος τοῦτο, καὶ ὅτε μὲν ταχύνων, ὅτε δὲ διακόπτων τὰ βήματά του, ὡς ἀνθρωπος εἰς βαθεῖας σκέψεις βεβουλισμένος.

Οὐδ' ἦν δὲ ἡ μέριμνά του ἀνάιτος· διότι ἡ συνέτευξις αὐτῇ, εἰς ἣν προσεκάλεσεν ἡ μάλλον κατηνάγκασε τὸν εὖνουν τοῦ Βασιλέως, ἦν εἶδος προκλητικῆς. Ἀλλὰ πῶς; — Νέυλης, τὴν προτεραίαν μόλις ἀρχιεῖς, ἄνευ ἄλλης προστασίας εἰς τὴν αὐλὴν ἐκτὸς τῆς τυχαίας εὐνοίας βασιλέως εὐθους, ὅστις κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἴσως τὸν εἶχεν ἤδη λησμονήσει, τί ἐδύνάτο κατ' ἀνδρὸς πρὸ πολλοῦ τὴν πρώτην κατέχοντος θέσιν, καὶ στερεὰν ἀναμφίβλως ἀπόφασιν ἔχοντος οὐδενὸς νὰ φεισθῇ τρόπου ὅπως διατηρηθῇ εἰς τὴν κατῶρθωσεν ν' ἀναβῇ ὑψηλὴν περιόπην. Διὰ τοῦτο ὁ Καστελμελχώρας ἐμελέτα νὰ μὴ κηρύξῃ τὸν πόλεμον πρὶν προτείνῃ εἰρήνην. Ὅνοῦς του, ψυχρὸς μὲν εἰς τὴν σκέψιν, ἀλλὰ καὶ τολμηρὸς συγχρόνως εἰς τὴν ἀντιληψίν διεγίνωσκεν ὅτι ὁ δημιουργέννητος ἐκείνος αὐλικὸς εἶχεν ἀνάγκην τῆς προστασίας καὶ τῆς φιλίας ἀληθοῦς τιнос εὐπατρίδου, καὶ ἐπὶ τοῦ διδομένου τούτου ἐσάλειε θαρράλως πάσας τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος. Καὶ δὲν ἠγνόει μὲν πόσον ἐπισφαλὴς ἦν τῶν ὑπολογισμῶν του ἡ βᾶσις, ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι ἐπὶ τῆς πεπατημένης ἐδοῦ ἤθελε πάντοτε ἀπαντᾶ τὸν Κόντην ἐμπρὸς του, ὅτι ἤθελεν ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ περιμείνῃ, ἢ νὰ καθέξῃ δευτερεύουσιν θέσιν. Τὸ ὑπερῆσαν δὲ τοῦτο μαιράκιον, ἐν ᾧ ἐκ προθέσεως καὶ περιφρονητικῶς κατεπάτει τῆς γενεᾶς του τὰς αὐστηρὰς ἀρετὰς, συγχρόνως ἔστρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀδάμαστον τὴν ὑπεροφίαν τῶν Σούζων. Καὶ ἀντίπαλον μὲν ἐδύνάτο νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θέλει τὸν ἀνατρέψῃ ποτέ· ἀνώτερον δ' ὡς ποτέ.

Ἐπὶ πολὺ ἄρα διασκεφεῖς καὶ τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰς δυσκολίας τῆς μελετωμένης διαγωγῆς του, ἀπεσάτισε νὰ μὴ προσφέρῃ τὴν ἐξ ἰσού διανομήν τῆς δυνάμεως εἰς τὸν Κόντην· διότι ὅσον πολῦτιμος καὶ ἂν ἦν πρὸς τὸν αὐλικὸν ἡ σχέσις εὐπατρίδου, εἰς ὁ Σούζας, ἀλλὰ δὲν ἠγνόει οὗτος ὅτι ὑπάρχουσιν ἀγαθὰ ἐπ' οὐδεμιᾷ τιμῇ οὐ παραχωρούμενα. Ἀλλὰ τὸ σχέδιόν του ἦν τοιοῦτον, ὥστε προτεινόμενον μὲν νὰ μὴ κινήσῃ τὰς ὑποφίας τοῦ Κόντη, ἀλλ' ἐκτελεσθὲν νὰ καταστῇ τὸν Καστελμελχώραν τὸν ἰσχυρότατον ἐν Πορτογαλίᾳ μετὰ τὴν Βασιλείαν, ἂν πλοῦτος ἀπέραντος, ἐπίσημος εὐγένεια, ἱκανότης καὶ τέλμη ὁμοῦ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἰσχύος πηγὴ ἀσφαλῆς. Τὸ σχέδιον τοῦτο εἶναι μὲν ἀληθὲς ἔτι κατέστρεψε διὰ

μιᾶς ὄλην τὴν εὐτυχίαν Βασκογκέλου, τοῦ ἀδελφοῦ του· ἀλλ' ὁ δοξομανὴς ἐνθυμεῖται ἀδελφοῦ εὐτυχίαν;

Τοιαῦτα διεσκέπτετο ὁ πρωτότοκος Σούζας, περιφροσ δὲ συγχρόνως καὶ ἀνυπόμονος ἐμέτρα τὰς στιγμὰς μέχρι τῆς ὥρας τῆς συνεντεύξεως. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐδασάνιζε τὸν νοῦν του ὅπως ἐφεύρη νέους τινὰς λόγους διὰ τὸν προκείμενον ἀγῶνα καταδοιεύσας, ἡ τύχη τῷ παρεσκεύαζε καὶ αὐτὴ ἰσχυρὸν καὶ ἀνέλιπτον ὄπλον.

Ὁ Βαλθάσαρ, ὁ σαλπικτὴς ἐκεῖνος τῶν βασιλικῶν περιπόλων, δὴ ἀπηντήσαμεν διαπρέψαντα ὡς πρωταγωνιστὴν εἰς τῶν τεχνιτῶν τὴν συνέλευσιν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀλκαντάρας, εἰ καὶ παραιτηθεὶς τῆς θέσεως τοῦ σαλπικτοῦ τῶν βασιλικῶν Κομπαστῶν, δὲν ἀπώλεσεν ὅμως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ σύζυγός του εἶχε μικράν τινα ὑπηρεσίαν εἰς τὴν αὐλὴν, ἀπεκδυθεὶς αὐτὸς τὰ δικριτικὰ σημεῖα τοῦ νέου του ἐπαγγέλματος, περιφέρετο εἰς τὸν κήπον, караδοκῶν κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα πρὸς ἐντεύξιν αὐτῆς. Ἀλλὰ παραλλάττων μίαν τῶν δενδροστοιχιῶν, ἀπήντησεν αἰφνης ἐμπρός του τὸν Καστελμελχώραν, καὶ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν του ἐνώπιον τοῦ εὐγενοῦς κόμητος, ἔμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ὅταν ἀναβλέψας κατὰ τύχην καὶ ἀντικρύσας τὸ βλέμμα του,

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἔκθαμβος. Ὁ Κύριος Σίμων ἐνδευμένος στολὴν αὐλικοῦ! Ναι, ἦμην βέβαιος. Ὁ χθεσινὸς ὑφαντὴς ὅσα καὶ ἂν ἔκαμε δὲν ἐμπόρεσε νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Ἐνόησα ὅτι τὸ χονδρόν του μάλλινον φόρεμα ἔκρυπτεν ἄνθρωπον συνηθισμένον νὰ φορῇ μεταξωτὰ καὶ τρίχαπτα. Ἀλλὰ τί κάμνει ἐδῶ;

Καὶ παλινδρομήσας ὁ Βαλθάσαρ, ἐστάθῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου τοῦ Καστελμελχώρου.

— Προσκυνῶ τὸν ἀνδρεῖόν μας στρατηγόν, εἶπεν. Ὁ δὲ Καστελμελχώρας, ἀναβλέψας καὶ ἰδὼν ἄνθρωπον ἄγνωστον, τῷ ἔστρεψε τὰ νῦτα μετ' ὀργῆς.

— Αἱ! κύριε Σίμων, ἐπανελάθεν ὁ Βαλθάσαρ ἀκολουθῶν αὐτόν· δὲν θὰ μὲ διαφύγητε τοιοῦτοτρόπως. Τὸ κεντητὸν φόρεμά σας σὰς μετεμόρφωσε καὶ κατὰ τὸν χαρακτήρα, ἡ ὀλίγη ὥραι ὑπνοῦ ἀπεδίωξαν ἀπὸ τὴν μνήμην σας τοὺς χθεσινούς φίλους σας;

Τὸ ὄνομα τοῦ Σίμωνος ἀκούσας ὁ Κόμης ἀνεσκίρτησε. Δὲν ἦν πρῶτος ὁ Βαλθάσαρ ὅστις ἀπατηθεὶς τὸν ἐξελάμβανεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ του· δι' ὃ καταστειλάς εὐκόλως τὴν πρώτην του ἐκπληξιν, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μειδιῶν.

— Μ' ἐγνώρισας λοιπὸν, φίλε μου; τῷ εἶπε.

— Εὐγενέστατε, ἀπεκρίθη χαίρων ὁ Βαλθάσαρ, δὲν μὲ παίζουν ἐμέ. Καὶ πρῶτον ἀπὸ πότε ἔχουν οἱ ὑφανταὶ τοιοῦτου εἶδους κουρέλια;

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὸ στήθος του τὸ χειρόμακτρον τοῦ νεωτέρου Σούζας, τὸ ἐκίνει θριαμβευτικῶς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του. Ὅλα ταῦτα ἐφαίνοντο ἀκατάληπτα εἰς τὸν Καστελμελχώραν. Καὶ ἐγνώριζε μὲν τὰ ποικίλματα τοῦ μανδυλίου τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ πῶς τὸ μανδύλιον τοῦτο ἦτον εἰς χεῖρας τοῦ ἀγροίκου αὐτοῦ; Χωρὶς ὅμως νὰ ἠξεύρῃ τί θέλει ἀποδῆ ἐξ ὅλου τούτου, κατὰ τι μὲν ἐκ περιεργείας, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐκ τῆς ἔξωσος τοῦ προσποιεῖσθαι, ἀπεφάσισε νὰ ὑποκριθῇ μέχρι τέλους καὶ νὰ μὴν εἴπῃ ποῖος εἶναι.

— Αἱ ἐφύλαξας τὸ μανδύλιόν μου; ἐρώτησε.

— Καὶ θὰ τὸ φυλάξω πάντοτε, κύριε Σίμων· διότι εἶναι ἐμβλημα δέσμου μεταξὺ μας, μεταξὺ τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ ἀρχοντος· καὶ ἂν ἐγὼ τὸ ἐλησμονέω ποτέ, αὐτὸ θὰ μ' ἐνθυμίζῃ ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κό-

σμον εὐγενὴς εὐσπλαγχνισθεὶς τὸν χυδαῖον. Καὶ πιστεύσατέ με, ὁ χυδαῖος σώσας τοῦ εὐγενοῦς τὴν ζωὴν, μικρὸν μόνον μέρος τοῦ χρέους του ἠμπόρεσε νὰ ἐξοφλήσῃ.

— Οὐαί! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μ' ἔσωσε τὴν ζωὴν! . . . Ποῦς τ' ἀνάθεμα πῆγε καὶ ἐμπερδεύθηκεν ὁ ἀδελφός μου;

— Χαίρομαι πολὺ ὅτι σὰς ἀπήντησα, ἐπανελάθεν ὁ Βαλθάσαρ. Ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν ἀνελάβετε, διότι τοῦ Κόντη τὸ χεῖρ εἶναι μακρὺ, καὶ ὅσοι τὰ ἔβαλαν μαζὴ του ὡς τώρα, ἀπέθαναν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἔτεινε τὰ ὦτα· αἱ τελευταῖαι δ' αὐταὶ λέξεις, αἵτινες ἀκριβέστατα ἐφηρμόζοντο εἰς τὴν θέσιν του, τῷ ἐφάνησαν ὡς περιέχουσαι τρομερὰν προῤῥήσιν, καὶ ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του.

— Καὶ τίς σέ εἶπεν ὅτι τὰ ἔβαλα μὲ τὸν Κόντην, ἐρώτησε βιαίως· ἀλλ' ἐν τῷ ἄμα ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἐπροδίδετο, ἐπρόσθεσε·

— Βλέπεις πόσον εἶμαι προσεκτικὸς, ὥστε ἐδυσπίστησα καὶ πρὸς σέ ἀκόμη ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

— Ναι, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ βραδέως. Σήμερον εἶσθαι προσεκτικὸς, ὅχι ὅμως καὶ χθές· καὶ καθ' ὅσον βλέπω, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἠλλάξατε μόνον τὸ ἐνδυμα . . . Πλὴν τί μὲ μέλλει; ὁ κίνδυνος, τὸ λέγω πάλιν, εἶναι μέγας, διότι ὁ Κόντης ἔχει μισθωμένας καὶ ἀκονισμένας μαχαίρας. Ὅμως εἴμεθα πολλοὶ καὶ ἡμεῖς καὶ ὠρκισθήμεν νὰ σὰς ὑπακούωμεν. Ἀνκυπῆσθε ὀγλήγορα, οἱ ἄλλοι θὰ φυλάξουν τὸν ἔρκον των. Ὅμως ἡ ὀγλήγορα κτυπήσθε ἡ ἀργὰ, ἐγὼ θὰ φυλάξω τὸν ἐδικόν μου, καὶ εἴθε ὅταν ἡ μάχαιρα τοῦ δολοφόνου ὑψωθῇ κατὰ τοῦ στήθους σας, νὰ ἦναι παρὼν ὁ Βαλθάσαρ διὰ νὰ καλύψῃ τὸ στήθος σας μὲ τὸ στήθος του.

Ὁ Καστελμελχώρας ἤκουε τοὺς λόγους τούτους, ἄφρων ἀπὸ ἐκπληξιν. Ἀμυδρῶς πῶς ἤρχισε νὰ ἐνοῇ ὅτι εὐρεῖα συνομισία ἐξυφαινετο ἐν τῷ σκότει κατὰ τοῦ αὐλικοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἀδελφός του ἦν ὁ ἀρχηγός τῆς συνομισίας ταύτης.

— Εἰς δύο ἡμέρας! ἔλεγε μετὰ θαυμασμοῦ ἀνεφράστου. Ὁ Δὸν Σίμων δὲν ἐξέδευτε τὸν καιρόν του ἐπὶ ματαίῳ, καὶ ἂν θέλω νὰ τὸν προλάβω, πρέπει νὰ σπεύσω. Φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν Βαλθάσαρ, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀφοσιώσιν σου· θὰ σ' ἀνταμείψω, πιστευσέ με γενναίως. Ἐν τούτοις ὅμως, καὶ ὡς νὰ ἠμπορέσω νὰ σοὶ δώσω καὶ περισσότερα, λάβε αὐτὰ δι' ὅσα ἐπράξας ὑπὲρ ἐμοῦ χθές.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔτεινεν ὁ Κόμης τὸ βαλάντιόν του εἰς τὸν Βαλθάσαρ. Ἀλλ' αὐτὸς ὠπισθοδρόμησε βιαίως, καὶ πάλιν πηδήσας εἰς τὰ ἐμπρός, ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ὦμον τοῦ Καστελμελχώρου, καὶ τὸν ἠτένισεν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ὀλίγας δὲ μόνον στιγμὰς παρατηρήσας αὐτόν, περιέζωσεν ὁ γιγαντώσωνος Βαλθάσαρ τὸν κόμητα μὲ τοὺς νευρώδεις βραχιωνάς του, καὶ τὸν ἐβρόντησε κατὰ γῆς ὡς παιδίον. Πατήσας δὲ τὸ στήθος του μὲ τὸ γόνυ,

— Χρήματα! εἶπε. Ὁ Δὸν Σίμων δὲν θὰ μ' ἐπρόσφερε χρήματα. Τίς εἶσα σύ;

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Λουδοβίκος ν' ἀποκριθῇ, ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματός του ἔσυρε μακρὸν ἐγχειρίδιον.

— Ἀκουσε, τὸν εἶπεν. Ἄν εἶχες τὸ ἱδικόν μου μυστικὸν μόνον, ἦθελα ἴσως σέ συγχωρήσει. Ἀλλὰ ν' ἔκλεψας καὶ τὸ μυστικὸν τοῦ Σίμωνος. Ἐπικαλ' τὸν θεὸν νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὴν ψυχὴν σου.

— Πῶς, θὰ μὲ φρονεῖς ἐδῶ, εἰς τὸν

κῆπον; εἶπε μ' ἐκλείπουσαν φωνὴν ὁ Καστελμελχώρας.

— Διατί ὄχι; Κάμει τὴν προσευχὴν σου σὲ λέγω. Ἡ μορφή τοῦ Βαλθάσαρ ἦν ἀπαισιῶς ἤρεμος, καὶ ὁ Λουδοβίκος ἐνόησεν ὅτι ὁ κύβος εἶχε ῥιφθῇ κατ' αὐτοῦ.

— Ἀθλίε, εἶπεν ἀπηλπισμένως, εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, ὁ ἀδελφός τοῦ Σίμωνος Βασκογκέλλου.

— Σίμων Βασκογκέλλος! ἐπανελάθεν ὁ Βαλθάσαρ ὁ υἱὸς τοῦ εὐγενοῦς κόμητος Καστελμελχώρου! ὦ! τὴν ἀλήθειαν λέγεις. Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι τὸ ὀνομα. Πατρώνει ὁ ἀξίος γόνος τῶν Σουζιδῶν. Ἀλλὰ σὺ, σὺ, ἀδελφός σου! Σὺ ὁ πρωτότοκος Σούζας! . . . ψεύδεται!

Καὶ ὤψατε τὸ ἐγχειρίδιον. Ὁ Λουδοβίκος ἦν ἀνδρῆτος· ἀλλ' ὁ ἀρχνὴς οὗτος καὶ ἀδοξος θάνατος τὸν ἐτρόμαξε.

— Εὐσπλαγχνίσου, λυπήσου με, ἐφώναξε μὲ φωνὴν ὀρνυῶδη. Πρὸς χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου, λυπήσου με.

Ὁ Βαλθάσαρ ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του ὡς ἐξω φρενῶν.

— Ὁ ἀδελφός, ἐπιθύρουν ἐγὼ νὰ χύσω τοῦ ἀδελφοῦ σου τὸ αἷμα! . . . Ἄν ὅμως ἀφήσω αὐτὸν νὰ ζήσῃ, τίς μ' ἐγγυᾶται περὶ αὐτοῦ; . . . τί νὰ κάμω, τί νὰ κάμω, θεέ μου!

— Νὰ, κύτταξε, ἰδὲ ἂν σὲ λέγω ψεύματα, ἐπανελάθεν ὁ Καστελμελχώρας, δεικνύων τὸ δακτύλιόν του. Γνωρίζεις τὰ παράσημα τοῦ Σουζικτοῦ οἴκου;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ, ἀλλὰ τὰ παράσημά σου ὁμοιάζουν τῷ ὄντι τὰ κεντήματα τοῦ μανδυλίου τοῦ δὲν Σίμωνος. Ἐγέρθητε, εὐγενέστατε. Δὲν θὰ σᾶς φονεύσω . . . δηλαδή ὄχι; σήμερον. Οὔτε καὶ σᾶς ζήτῳ ὅρκον ὅτι δὲν θὰ φανερώσῃτε ὅσα τώρα ἐμάθατε, διότι διὰ νὰ τὰ μάθῃτε παρέβητε τῆς τιμῆς τοὺς ὅρους, καὶ ἐπομένως εἰς τὸν ὅρκον σας δὲν πιστεύω. Ὅμως θὰ εἶμαι ἄγρυπνος, καὶ ἂν ἔχητε ποτὲ τὴν αἰσχρότητα τοῦ νὰ προδώσῃτε καὶ τὸν ἀδελφόν σας, τότε, εὐγενέστατε, θ' ἀπαντηθῶμεν ἅπαξ πάλιν, ἅπαξ καὶ μόνον, θ' ἀντικρουθῶμεν καθὼς καὶ σήμερον, — καὶ μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, ὁ δὲν Σίμων θὰ λάβῃ ἐκδίκησιν φοβεράν.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ἀνεχώρησεν ὁ Βαλθάσαρ βραδέως. Ὡς δὲ εἰσέδω εἰς τὴν πυκνὴν τῶν δένδρων σκιάν, εἶδεν ὁ δὲν Λουδοβίκος προβαίνοντα ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τὸν Κύριον Κόντην Βιντιμίλλην, συνοδευόμενον, ὡς συνήθειεν, ὑπὸ δέκα ὡς δώδεκα ἵππων τοῦ Στερεώματος, φερόντων τὴν στολὴν τοῦ σωματοφόρου.

## Η'.

### Ἐντευξις.

Ὁ Κόμης Καστελμελχώρας ἤθελε νὰ ἔχῃ ἀνεσιν ὀλίγας στιγμὰς διὰ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης συγκρούσεως. Ἀλλ' ὁ Κόντης ἐπροχώρει ταχέως, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ προβῇ καὶ αὐτὸς εἰς προὔπαντήσιν του. Διατρίψας ἡμίσειαν ὥραν ὁ Κόντης παρὰ τῷ Βασιλεῖ, καὶ ἰδὼν ὅτι ὁ Ἀλφόνσος ὑπέκειτο ὑπέρποτε εἰς τὴν ἐπιβρόχην του, ἀγρόχως καὶ μετ' ἤθους περιφρονητικοῦ προσήλθε πρὸς τὸν πρωτότοκον Σούζαν.

— Κύριέ μου, τῷ εἶπε· συνήθως δίδω ἀκρόασιν εἰς δσοὺς θέλουν νὰ μ' ὁμιλήσουν, ἐντὺς τῆς κατοικίας μου. Μ' ἤλθεν ὅμως ὁρεῖσις νὰ μὴ σᾶς ἀρνηθῶ τὴν συνέντευξιν ὅπου μ' ἐζητήσατε ὄχι τόσον κατὰ τοὺς τύπους σήμερον τὸ πρῶτ. Οὕτω μ' ἐφάνη. Εἰπέτε, ὅμως χωρὶς πολλὰς λέξεις. Σᾶς ἀκούω.

— Κύριε Βιντιμίλλη, ἀπεκρίθη μὲ τὸν αὐτὸν τόνον φωνῆς ὁ Καστελμελχώρας. Συνήθως συνομιλῶ μὲ μόνους τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς μου. Μὲ ἤλθεν ὅμως ὁρεῖσις νὰ σᾶς προσκαλέσω εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην, ἣν ἐκινδυνεύσατε σήμερον τὸ πρῶτ ν' ἀρνηθῇτε. Οὕτω μ' ἐφάνη. Δὲν θὰ εἰπῶ πολλὰς λέξεις, διότι καιρὸν δὲν ἔχω.

— Ἐβάλατε βεβαίως στοίχημα, ἀνέκραξεν ὁ Κόντης καγχάζων, νὰ ἰδῇτε ὡς ποῦ πηγαίνει ἡ ὑπομονή μου.

— Ἡθέλησα νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι θαδίξετε εἰς σανίδα κρεμασμένην ἐπὶ κρημνῷ, καὶ ὅτι ἐν μόνον κίνημα τοῦ ποδός μου — ἐδῶ ὁ Καστελμελχώρας ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ τὸν πόδα του, — δύναται νὰ συντρίψῃ τὴν σανίδα, καὶ νὰ σᾶς σφενδονίσῃ εἰς τὸν κρημνόν.

— Κομπορῶνται, ὦ νέε, εἶπεν ὁ Κόντης, ἂν καὶ μυστικὸν ἡσθάνθῃ τρέμον εἰς τὰς λέξεις αὐτάς.

Ὁ Καστελμελχώρας εἰσέγησεν ἐπ' ὀλίγον, καὶ διὰ μιᾶς μετέβαλε τὸ σκέδιον τῆς διαγωγῆς του· διότι ἡ γνῶσις τοῦ μυστηρίου ὁ ἀνεκάλυψε τῷ ἐδίδει νέαν λαβὴν ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν προσβάλῃ διὰ τοῦ φόβου.

— Μάκρυνε τοὺς ἀνθρώπους τούτους, τῷ εἶπε ψυχρῶς. — Ὅτι ἔχω νὰ σὲ εἰπῶ, ψυχὴ γεννητὴ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀκούσῃ.

— Καθ' ὅσον γνωρίζω, κόμη Καστελμελχώρα, ἀπεκρίθη ὁ Βιντιμίλλης, συγγέων αὐτὸν πάντοτε μὲ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ αἰνιττόμετος τὸ συμβᾶν τῆς πλατείας — καθ' ὅσον γνωρίζω, ἔχετε πολλὴν εὐκολίαν νὰ ἔσπαθούνητε. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μακρυνθοῦν.

Περιφρονητικὸν μειδίαμα ἐκίνησε τὰ χεῖλη τοῦ δὲν Λουδοβίκου, ὅστις λύσας τὸν τελαμῶνα τοῦ ξίφους του, ἐβρίσεν αὐτὸ μακρὰν εἰς τὰ χόρτα.

— Μακρύνετε τοὺς ἀνθρώπους σας, ἐπανελάβε.

Καὶ νεύσαντος τοῦ Κόντη, ἀπεσύρθησαν οἱ βασιλικοὶ κομποασταί.

— Τώρα ἀκούσατε, ἐπανελάθεν ὁ Καστελμελχώρας, καὶ μὴ μὲ διακόπτετε. Ὑπὲρ ὧμῶν ἔχετε τὴν τυφλὴν ἀγάπην Ἀλφόνσου τοῦ ἔκτου, καὶ τοῦτο εἶναι πρᾶγμα πολὺ. Ἀλλὰ καθ' ὧμῶν ἔχετε τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ καὶ τῶν εὐγενῶν, καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ περισσότερον. — Μία μόνη λέξις λεγομένη ἐνώπιον τῆς Βασιλομήτορος, δύναται νὰ σᾶς καταστρέψῃ, διότι τὴν μητέρα τοῦ Βασιλέως ἀγαπᾷ ὁ λαός, καὶ σέβεται· εἰς οἱ εὐγενεῖς. Ἡ μήτηρ μου λοιπὸν, Δόνα Χιμένα, εἶναι φίλη Λουδοβίκας τῆς Γουσμάνιδος, καὶ, ἂν θέλω, ἡ λέξις αὕτη προφέρεται αὐρίον.

— Καὶ ἂν ἐγὼ θέλω, εἶπεν ὁ Κόντης, μετὰ μίαν ὥραν . . .

— Μὲ δολοφονεῖτε; ἀπαῆσθε . . . Ἀλλὰ σᾶς εἶπα νὰ μὴ μὲ διακόψῃτε· σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ τὸ λησμονήτε . . . Οἱ δὲ εὐγενεῖς νύξιν μόνον προσμένουν διὰ νὰ ἐπιπέσωσι κατ' ἐπάνω σας. Καὶ τὴν νύξιν ταύτην, ἂν τὴν δώσω ἐγὼ, καθεὶς θέλει τὴν ἀσπασθῇ, διότι πᾶς εὐπατρίδης καὶ ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὴν γενεάν τῶν Σουζιδῶν ὅσον καὶ τὴν τῶν Βραγαντιδῶν . . .

Πρᾶσι δὲ καὶ ὁ λαός . . . ὦ! μὴ μειδιάτε, κύριε Βιντιμίλλη, διότι ἐδῶ κυρίως εἶναι ὁ κίνδυνος, καὶ φοβερός καὶ βέβαιος. Ὁ λαός συνομνυεῖ.

— Τὸ ἡξέυρω.

— Νομίζετε ὅτι τὸ ἡξέυρετε. Νομίζετε ὅτι πρόκειται περὶ θορυβώδους τινὸς συναγελασμοῦ τοῦ ὄχλου, ὅπου μία χιλιάς πολιτῶν ἐλαφοκαρδίων ἐρχεται νὰ παραστήσῃ τοῦ Αἰσώπου τὸν μύθον, καὶ κραυγάζουν θάνατος κατὰ τοῦ τυράννου! χωρὶς οὐδὲ εἰς καὶ μόνος νὰ τολμᾷ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς γελοίας κατα-

ψηφίσεως. Ἀπατᾶσθε, κύριε Βιντιμίλλη. Ὁ μυθογράφος δὲν ἤθελεν εὑρεῖ ὕλην πρὸς ἐμπαιγμὸν εἰς τὴν συνωμοσίαν περὶ ἧς ἐμιλῶ, διότι ἡ συνωμοσία αὕτη ἔχει κεφαλὴν σκεπτομένην, καὶ χεῖρα ὑπηρετοῦσαν τὴν κεφαλὴν . . .

— Σὲ τὸν ἴδιον, διέκοψεν ὁ Κόντης . . .

— Ὅχι ἐμὲ, εἶπεν ὁ Καστελμελχώρας ἡσυχῶς, ἀλλ' ἄλλον ἐμοῦ φοβερώτερον. Ὁ βραχίων . . . εἶναι βραχίων νευρώδης, κύριε Βιντιμίλλη· καὶ ὅταν ὁ βραχίων ἐκεῖνος ὑψώσῃ τὸ ἐγχειρίδιον καθ' ὑμῶν, ὡς πρὸ ὀλίγου τὸ ὕψωσε κατ' ἐμοῦ, τότε δέκα σειραὶ τῶν γελῶντων σωματοφυλάκων σας δὲν θὰ προσφύλαξουν τὸ στῆθος σας.

— Ἀληθέστατα εἶπατε, κύριε κόμη, ἐκτὸς περὶ ἐνὸς καὶ μόνου. Τῆς συνωμοσίας ταύτης ἀρχηγὸς εἴσθε ὑμεῖς ὁ ἴδιος, καὶ ὡς τοιοῦτος ἄξιος θανάτου, καὶ θ' ἀποθάνητε. — Ἀφ' οὗ δ' ἀποθάνητε, τότε διαλύεται καὶ ἡ συνωμοσία, διότι ὁ βραχίων δὲν κτυπᾷ πλέον ἀφ' οὗ κοπῇ ἡ κεφαλὴ.

Ὁ Καστελμελχώρας ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του, καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του. Ἐννοῶν ὅτι ὁ Κόντης ἦν ἡπατημένος, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸν πείσῃ περὶ τῆς ἀπάτης του.

— Δὲν ἐμιλεῖτε λοιπὸν πλέον; ἐπανέλαβεν ὁ αὐλικός. Πιστεύσατέ με· νέοι τῆς ἡλικίας σας δὲν πρέπει νὰ διακυβεύωσι τὴν κεφαλὴν των εἰς πολὺπλοκα μηχανουργήματα, ὅπου ἀποπλανᾶται πολλαῖς καὶ τῶν γερόντων ἡ πείρα.

— Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ὁ Καστελμελχώρας, ὅτι ἐνὸς καὶ μόνου ἡ πλάνη ἢ ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη ἀρκεῖ ὅπως ἀνατρέψῃ τὰ σωώτερα σχέδια. Ἐδῶ σὰς ἔχω, κύριε Βιντιμίλλη, καὶ οὕτε δύνασθε νὰ μὲ φύγητε χωρὶς νὰ βυθισθῇτε ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀπώλειάν σας· καὶ τῷ ὄντι θ' ἀπολεσθῇτε φρονῶν ὅτι σώζεσθε . . . Μίαν μόνον λέξις ἀκόμη. Ἀκούσατε. Τὴν συνωμοσίαν αὐτὴν τὴν ἡγνόουν πρὸ μιᾶς ὥρας· τὴν ἀνεκάλυψα δὲ ἐδῶ, τὴν ζωὴν μου διακυβεύσας. — Εἶναι δὲ εὐρεῖα, καὶ τὰ ὄργανά της σὰς περιστοιχίζουσι πανταχόθεν. — Ἄν με θανατώσητε, ἢ ἑταιρία θὰ μὲ θεωρήσῃ ὡς μάρτυρα, καὶ αὐριοι, ἰσως ἀπόψε ἀκόμη, θὰ μ' ἐκδικήσῃ. Ἄν ἐξ ἐναντίας ἠθέλατε νὰ μ' ἀκούσητε, ἐνικᾶτε τὴν συνωμοσίαν, ἐταπεινοῦτε τοὺς εὐγενεῖς, καὶ ἐλυγίζετε τὴν δύναμιν τῆς μητρὸς τοῦ Βασιλέως.

Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος τόσῃ ἐξέφραζεν ἡρεμον σταθερότητα, ὥστε δὲν ἐδύνάτο νὰ μείνῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του. Ὁ Κόντης ἐπομένως ἤρχισε νὰ διστάζῃ, καὶ ὁ Καστελμελχώρας ἠσθάνθη ὅτι νικᾷ.

— Μήπως ἡπατήθην, εἶπε κρυφίως ὁ αὐλικός· μήπως ὁ Παταῦδς ἠκολούθησεν ἄλλον τινά; . . . Κύριε κόμη, ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως. Ποίας ἡλικίας εἶναι ὁ ἀδελφός σας, Σίμων Βασκογκέλλος;

— Τῆς ἡλικίας μου.

— Ἦκουσα ὅτι ὁμιλεῖτε τὴν μορφήν.

— Τόσον ὥστε, κύριε Βιντιμίλλη, ἐξελάβατε, ὡς ἐννοῶ, τὸν Σίμονα Βασκογκέλλον ἀντὶ τοῦ Κόμητος Καστελμελχώρου.

— Ἐκεῖνος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀρχηγός; . . .

— Ἦμπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ τώρα, διότι δὲν θὰ μείνῃ εἰς χεῖράς σας. — Ὅπως δὴποτε, ἐννοοῦμεθα, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἄς ἐλθωμεν εἰς τὰς συμφωνίας. Σὰς ἐξουσιάζω, τὸ ἤξευρετε. Ἦμπορῶ ἐπομένως νὰ ζητήσω λύτρα τὸ ἥμισυ τῶν ἀξιοματῶν σας, καὶ πολὺ δὲν θὰ ἦτον. Ἀλλὰ θέλω νὰ σώσω τὸν δὲν Σίμονα, διὰ τοῦτο ἀρκούμαι ζητῶν ἀπὸ ὑμᾶς διαταγὴν μόνον τοῦ

Βασιλέως, ὑποχρεοῦσαν τὴν δέαν Ἰνὲς Καδαυάλην νὰ μὲ νυμφευθῇ.

— Καὶ τότε εἴμεθα φίλοι; ἐρώτησε προθύμως ὁ Βιντιμίλλης.

— Φίλοι ὄχι, ἀλλὰ σύμμαχοι ναί. Δύνασθε, στήριζόμενος ἐπ' ἐμοῦ, ν' ἀπολαύσητε πάλιν τῶν εὐγενῶν τὴν εὐνοίαν, καὶ νὰ ἔχητε καὶ τὴν βεβαιότητα β-τι δὲν θέλει γίνεαι λόγος περὶ ὑμῶν εἰς τὴν Βασιλομήτορα. Ὅσον δὲ περὶ τῆς συνὸμωσίας, ἐγὼ φροντίζω, μὲ τὴν ἀδειάν σας.

— Ὅμως . . .

— Τὸ ἐπιθυμῶ. Ὁ Δὸν Σίμων θὰ σταλῇ ἀδελφὸς εἰς τῶν Βασκογκέλλων τὸν πύργον, ὅπου θὰ μείνῃ ἐξόριστος μέχρις ἄλλης διαταγῆς. Ἦδη δὲ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τ' ἀνάκτορα, καὶ καθ' ὁδὸν μοι λέγετε τί ἠνέπτεσθε ἐμιλῶν περὶ τοῦ ξίφους μου.

— Φίλιππε κόμη, ἀνέκραξεν ὁ αὐλικός. Μοι τὸ ἐνεθυμίσατε· σὰς ὀφείλω ἱκανοποιήσιν διὰ τοῦτο.

Καὶ τρόπους ἐπιτηδεύμενος φιλοφροσύνης, ἔλυσε τὸν τελαμῶνα τοῦ πλουσίου του ξίφους, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν δέσῃ περὶ τὴν ὁσφὺν τοῦ Καστελμελχώρου. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπέφυγε τὴν διαφορομένην ταύτην τιμὴν, καὶ ἀναλαμβάνων τὴν σπάθην του, τὴν περιεδέθη, λέγων·

Εἶναι τριακόσια ἔτη, κύριε Βιντιμίλλη, ἀφ' ὅτου Διέγος ὁ Βασκογκέλλος ἐκυρίευσεν τὸ ὄπλον τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπίστων . . . Δὲν μοι εἶπατε τί σὰς ἔκαμεν ὁ ἀδελφός μου.

Τοῦ αὐλικοῦ τὸ μέτωπον ἐσκυθρόπασεν.

— Ὁ ἀδελφός σας, εἶπε, μὲ περιύβρισε δημοσίως.

— Εἶναι εὐγενὲς καὶ τολμηρὸν παιδίον, εἶπεν ὁ Καστελμελχώρας καθ' ἑαυτὸν, καὶ μυστικὸς στεναγμὸς ἐκίνησε τὸ στῆθος του. — Ἐκεῖνος ἐνθυμεῖται τοῦ πατρὸς μας τοὺς τελευταίους λόγους. . . Καὶ πῶς σὰς περιύβρισε;

— Μὰ τοὺς εὐγενεῖς μου προγόνους, ἀνέκραξεν ὁ αὐλικός ὡς μαινόμενος. Μὲ ὠνέμασεν υἱὸν κρεωπώλου.

— Πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσητε, κύριε Βιντιμίλλη, εἶπεν ὁ Καστελμελχώρας, μειδιῶν χαιρεκάκως. — Ἰσως δὲν ἐγνώριζε τοὺς λοιποὺς τίτλους σας.

Σπινθὴρ μίσους ἀνέθορεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Κόντης, ὅστις κλίνας προσπεποιημένως τὴν κεφαλὴν,

— Θὰ εἴμην ἀσυγγνωστός, Κύριε κόμη, εἶπε μασσῶν τοὺς λόγους του, ἂν δὲν ἐδεχόμην τὴν ἐξηγήσιν ταύτην, καὶ σὰς ἀποδίδω ὅσην ὀφείλω εὐγνωμοσύνην.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνέβαινον τῶν ἀνακτόρων τὴν κλίμακα. Μεγάλως δ' ἐξεπλάγησαν οἱ αὐλικοὶ ὅλοι ἰδόντες τὸν πρωτότοκον Σούζαν μετ' οἰκειότητος ἐρεϊδόμενον εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Βιντιμίλλη. Εἰς αὐτὸν τὸν Βασίλεα τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παράδοξον κατ' ἀρχάς.

— Ἰδοὺ, εἶπεν, ὁ φίλτατος Κόντης. Ἐφορώθη εἰς τὴν ῥάχιν τὸν διάδοχόν του, φοβούμενος μὴ τὸν χάσῃ εἰς τὸν δρόμον. Νοστιμώτατον πρᾶγμα εἶναι. Ἐγὼ τὸν εἶχα συμβουλεύσει νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς αὐλικούς,

— Κύριοι, τοῖς εἶπε, σὰς προτρέπω νὰ κερδίσητε τὴν εἰλίαν τοῦ κομητιδίου ἐκείνου. Μὲ ἀρέσει πολὺ, καὶ ἐξορίζω . . . ὦ! ποῖον νὰ ἐξορίσω; . . . ἐξορίζω τὸν δὲν Πέτρον Ἀκούαν, ὅστις ἤρχισε νὰ γηράσκῃ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ διορίζω τὸ κομητιδίου κλειδεύχον τοῦ κοιτωνός μου . . . Σεβέριμε, ἀπόψε θὰ ἐκδώσῃς τὸ δίπλωμα . . . Δὲν Λουδοβίκε Σούζαν, σὰς ἐπιτρέπομεν νὰ φιλήσῃτε τὴν βασιλικὴν ἡμῶν χεῖρα.

Ὁ Κόντης ἐμεσιδίας βεβασισμένως, καὶ συνεχάρη ἀνεπιτηδεῖως τὸν νέον μεγιστᾶνα. Οἱ δὲ λοιποὶ αὐτικοὶ

τῇ ἐξέφραζον τὴν χαράν των μὲ τὰς μεγαλητέρας ὑπερβολάς. Ὁ Καστελμελχώρας ἐκείνην τὴν νύκτα ἐκοιμήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ὁ δὲ Κόντης, ὅταν ἀνεχώρει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, διερχόμενος διὰ τοῦ προθαλάμου, ἀπήντησεν τὸν καλὸν ἱππότην τοῦ Παταυίου, ὅστις ἐκεῖ ἐγκατεστημένος τὸν περιέμενε.

— Ἀθλίε δολοφόνε, τὸν εἶπε, κρημνίσου! σὲ ἀποβάλλω τῆς ὑπηρεσίας μου.

Δὲν ἐνόησα τὴν Ἐξοχότητά σας, παρετήρησεν ὁ Μακαρόνης. Εἶπεν ἡ Ἐξοχότης σας . . .

— Σὲ ἀποβάλλω τῆς ὑπηρεσίας μου.

— Ἡ Ἐξοχότης σας, δὲν εἶναι δυνατόν. . . ἤρχισε λέγων ὁ Μακαρόνης. — Ἀλλ' ὁ Κόντης δὲν τὸν ἤκουσε πλέον, καὶ λησμονῶν ποῦ εὕρισκετο, ἐβρίθθη εἰς θρονίον, καὶ κτυπῶν τὸ μέτωπόν του ὁλος ἀπελπισίαν καὶ πῆγμα,

— Τίς, ἔλεγε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, τίς θά μ' ἐκδικήσῃ κατ' αὐτοῦ τοῦ Καστελμελχώρου; Τότε ἀθορύβως πλησιάσας ὁ Παταυὸς εἰς αὐτὸν,

— Δὲν ἔμπορεῖ τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ; Ἐρώτησε, δεῖξας μέγιστον ἰταλικὸν ἐγχειρίδιον.

— Νὰ τὸν φονεύσω; Εἶπεν ὁ Κόντης λαλῶν πρὸς ἑαυτὸν. — Ὅχι. Ἀλλὰ νὰ τὸν ἀπατήσω, καὶ νὰ ὠφεληθῶ ἀπ' αὐτόν.

— Καθὼς ἤξεύρω δυνατόν νὰ κτυπῶ, ἤξεύρω καὶ φρόνιμα νὰ συμβουλεύω ἐνίοτε, παρετήρησεν ὁ Ἰταλὸς, κρύπτων πάλιν τὸ μαχαίριόν του εἰς τὴν χειρίδα του.

— Ἴσως! ἀνέκραξεν ὁ Κόντης. Ἡ κεφαλὴ μου παρὰ τῆς αἰδέας μου συγχίζονται. Αὐτὴν τὴν νύκτα σκέψου σὺ δι' ἐμέ.

Καὶ λαβὼν τοῦ Παταυοῦ τὸν βραχίονα, τῷ διηγήθη τὴν συνέντευξίν του μὲ τὸν Καστελμελχώραν, καὶ ὅτι τῷ ὑποσχέθη διαταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποχρεοῦσαν τὴν νέαν Καθαυάλην νὰ νυμφευθῇ τὸν κόμητα.

Ἡ διαταγὴ ἐστάλη ἤδη, ἐξηκολούθησε, καὶ μ' αὐτὴν καὶ ἄλλη ἐκδοθεῖσα κατ' ἐπίμονον ζήτησιν τοῦ Καστελμελχώρου.

— Καὶ εἶναι πολλὰ πλουσία ἡ καλὴ μας; Ἐρώτησεν ὁ Μακαρόνης.

— Πλουσία ν' ἀγοράσῃ τὴν ἡμίσειαν Λισαβῶνα.

— Τότε ἐπράξατε κάλλιστα ἐκδίδων αὐτὴν τὴν διαταγὴν.

— Μὲ περιπαίζεις, νομίζω. . . Ὁ Καστελμελχώρας μὲ τὴν περιουσίαν αὐτὴν γίνεται παντοδύναμος.

— Ἡ Ἐξοχότης σας δὲν μ' ἐπέτρεψε νὰ τελειώσω. Ἐπράξατε ἄριστα δίδων ταύτην τὴν διαταγὴν, — ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐμποδίσῃτε τὴν ἐκτέλεσίν της.

— Πῶς τοῦτο;

— Ὅχι! ὅμως, σταθῆτε! Ἐχω ἄλλην καλλητέραν ἰδέαν. Θέλω χίλια δίστηλα διὰ τὴν συμβουλήν μου.

— Σοὶ τὰ δίδω, λέγει!

— Καὶ 375 ὅπου ἡ Ἐξοχότης σας μοί' ἔχρεωστεῖ, γίνονται 1375, ἢ 1400, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν κλάσματα. . .

— Τὴν συμβουλήν σου, ἀνόητε, τὴν συμβουλήν σου!

— Ἰδοῦ. — Πρέπει νὰ νυμφευθῇτε ὁ ἴδιος τὴν νέαν Καθαυάλην.

Ὁ Κόντης ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς καθέδρας του ἀκούσας αὐτὴν τὴν ἰδέαν διότι νυμφευόμενος τὴν Ἰνὲς Περειράν, ἐλάμβανε δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Δουκάτου τῆς Καθαυάλης, καὶ ἐγίνετο συγχρόνως ὁ πρῶτος τῶν μεγιστάνων καὶ ὁ πλουσιώτερος τῶν ἀρχόντων τῆς Πορτογαλλίας.

— Ἀσχάνιε, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἀν μ' ὑποδείξῃς τρόπον πῶς νὰ πραγματοποιήσῃς αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, σ' ὑπόσχομαι ἰσόσταθμόν σου χρυσίον.

— Δέχομαι τὴν συμφωνίαν, εἶπεν ὁ Μακαρόνης. Ἐχω τὴν ἰδέαν μου καὶ θὰ τὴν σκεφθῶ.

— Καὶ ἀπεχαιρέτησε τὴν Ἐξοχότητά του διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἐνασχόλησιν.

Ἀλλὰ, πρὶν κλείσωμεν τὸ κεφάλαιον τοῦτο, καλὸν εἶναι νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν ἀναγνώστην, ὅτι περὶ τὰ τέλη τῆς συνομιλίας τοῦ Καστελμελχώρου μετὰ τοῦ Κόντη εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος προέκυψεν ὀπίσω τοῦ ἀγάλματος ἡ εὐρεῖα προτομὴ τοῦ Βαλθασαρ, ὅστις ὠφελόμενος ἀπὸ τοὺς μακροὺς κλάδους, τοὺς καλύπτοντας ὑπὸ τὰ φύλλα των τὸ μυθολογικὸν σύμπλεγμα, ἐκρύβη εἰς τὴν θέσιν ταύτην, καὶ ἐκεῖθεν ἤκουσε τὸν διάλογον. Παραιτηθεὶς δὲ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκά του τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐβρίθθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Λισαβῶνος, καὶ ἐστάθη μόνον ἐμπρὸς τοῦ οἴκου τῶν Σουζιδῶν.

## Θ'.

### Ἡ Δόνα Χιμένα.

Ἡ Δόνα Χιμένα καὶ ἡ νέα Ἰνὲς Καθαυάλη ἦσαν μόναι εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Σουζικίου οἴκου. Ἡ Εὐγενὴς χήρα κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της προσευχητάριον μὲ χρυσᾶς πόρπας, διέκοπτεν ἐνίοτε τὴν εὐλαδῆ της ἀνάγνωσιν, καὶ ἐθαύμαζε τὰς λεπτοτάτας μικρογραφίας δι' ὧν χεῖρ ἀγνώστου μὲν ἀλλ' ἐπιτηδεῖου ζωγράφου κατεκόσμησε τὰ πλατέα περιθώρια τοῦ βιβλίου. Ἡ δὲ Ἰνὲς ἐκέντα ζῶντην ἀνάκρονον, ἔχουσαν τὰ διακριτικὰ τοῦ Βασκογκέλλου χρώματα. Καθημένη δὲ παρὰ τὸ παράθυρον, ἔστρεψε συνεχῶς πρὸς τὴν αὐλειαν πύλην, ἥς τὰ ὀγκώδη θυρώματα ἔχασκον ἀνοικτὰ εἰς τὸ πέρας αὐλῆς ἐστρωμένης μὲ πλάκας πυροποικίλου.

Ἡ αἴθουσα ὅπου αἱ δύο αὗται κυρίαι ἐκάθηντο, εἶχεν, ὡς καὶ ὁλος ὁ οἶκος, ἀρχαιοπρεπές τι καὶ ἡγεμονικόν, καὶ ἔφερε πανταχοῦ τὸν τύπον τῆς ὑπερφάνου οἰκογενείας, ἥτις ἀνῆγε τὴν καταγωγὴν της μέχρι τῆς Καρχηδονικῆς ἐπικρατήσεως, καὶ προσαναβαίνουσα τοὺς αἰῶνας, συγκατέταττε μετὰ τῶν προγόνων της στρατηγούς Ἰθέρρας, ἡγεμόνας Βισιγόθους, βασιλεῖς τῆς Καστιλλίας, τῆς Ἀραγωνίας καὶ τῆς Πορτογαλλίας. Πέριξ δ' ὅλης τῆς αἰδοῦσης ἐκρέματο εἰς τοὺς τοίχους σειρὰ τῶν σοβαρίων οἰκογενειακῶν ἐκείνων εἰκόνων, ἐφ' ὧν οἱ ζωγράφοι τοῦ παλαιοῦ Ἰσπανικοῦ ἐργαστηρίου παράδοξον ἐπετύπουσαν καλλονῆς εἶδος. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ καὶ ἀντικρὺ τῆς θύρας ὕψους τρόπαιον ἐκ διαφόρων ὅπλων συντετημένον, ὅπου ἡ ἱπποτικὴ λόγχη διεσταυροῦτο μετὰ τοῦ ἀκοντίου τῶν Ἀφρικανῶν, καὶ τοῦ κυρτοῦ ἀκινάκου τῶν Μαυριτανῶν τῆς Γρανάδας. Τῶν δὲ τοίχων τὰ παραπετάσματα, ἐκ κυανοῦ ὄντα δέρματος τῆς Κορδόβης, εἶχον ἐπιτετυπωμένας γραφὰς ἀγώνων, πανηγύρεων καὶ μαχῶν, καὶ ὑπεράνω ἐκάστου τῶν παριστωμένων ἀνδρῶν, ἐφαίνετο ἐπιγεγραμμένος ὁ θυρεὸς καὶ τὸ ὄνομά τοῦ. Διήρουν δὲ τμηματηδὲν τὴν λαμπρὰν ἐπίστρωσιν ταύτην ἡμικίονια λαξευτὰ, φέροντα ἐναλλάξ, τὰ μὲν τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, τὰ δὲ τὸν ἐπειρασμένον εἰς τὰ παράσημα τῶν Βραχυντιδῶν. Κατὰ δὲ τοὺς πλαγίους τοίχους, δύο πλατείας ἐστίας ἀνεχοῦσας κάτοπτρα Ἐνετικὰ μὲ κορωνίδας ποικίλας καὶ ποικιλορρόθιμους, ἐπεκόσμουσαν παντοῖα σινικὰ πηλοεργήματα, τὰ τὴν σήμερον ὑπερόγκων ποσότητι τιμώμενα, ἄλλοτε δ' ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων εὐκόλως ἀποκτώμενα ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης τοῦ ἐμ-

πορίου αὐτῶν ἐκτάσεως. Μεγάλη δ' ὄρει χαλκίνη λυχνία ἀνευ κρυστάλλων, καὶ τάπης τῆς Βράγας μονόχρους μὲν ἀλλὰ λαμπρὸς τὴν βαφὴν συνεπλήρουν τὴν σοβαρὰν σκευὴν τῆς αἰδοῦσης.

Ἡ δόνα Χιμένα ἀφῆσασα τὸ βιβλίον τῆς, ἐθεώρει τὴν Ἰνὲς μὲ φιλόστοργον βλέμμα μητρὸς.

— Τὴν στιγμὴν ταύτην, εἶπεν, ὡς οὕσα βεβαία ὅτι εἰ λογισμοὶ τῆς ἀνταποκρίνονται πρὸς τοὺς τῆς Ἰνὲς, — τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκονται πλησίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Εἶθε νὰ τοὺς δεχθῇ ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν ἀξίαν των, εἶπεν ἡ νέα δειλῶς. Καὶ ταπεινώσασα τὴν φωνὴν ἐτι μᾶλλον, προσέθηκεν — Ὁ δὸν Σίμων θὰ γοητεύσῃ τὴν καρδίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἡ δόνα Χιμένα τὴν ἤκουσε, καὶ μητρικὸν μειδίαμα ἐφαίδρυνε τὴν συνήθη κατῆφειαν τοῦ προσώπου τῆς.

— Ὁ δὸν Σίμων; ἐπανέλαβε μὲ σχῆμα θωπευτικῆς ἀστειότητος.

— Καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος, προσέθηκεν ἀμέσως ἡ Ἰνὲς, καὶ λεπτὸν ἐρύθημα ἀνέβη εἰς τὰς παρειάς τῆς.

— Ὡ! μὴ προσποιῶ, θύγατερ, ὑπέλαθεν ἡ Δόνα Χιμένα ἐμβριθῶς καὶ μελαγχολικῶς· ἔστω μετὰ θεὸν ὁ πρῶτος εἰς τὴν καρδίαν σου, ὡς τὸ ὄνομά του ἀπαντᾷται εἰς τὰ χεῖλη σου πρῶτον. Ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἐδῶκα ἥδη συνηνωμένους, διότι κατὰ παραχώρησιν θεῖαν ὀλεθρία βασιλεία διεδέχθη τῆς Πορτογαλλίας τὴν ἐνδοξὸν καὶ εὐδαίμονα ἐποχὴν, καὶ ὅσοι εἰσι νέοι ἀκόμη, θέλουσι βεβαίως ἰδῆ καιροὺς πλήρεις πικρίας. Σὺ κἄν θὰ ἔχῃς διὰ νὰ σ' ὑπερασπίζηται καὶ νὰ σ' ἀγαπᾷ συζύγου βραχίονα καὶ καρδίαν.

— Ἀνδρεῖον βραχίονα, καὶ καρδίαν ἐνάρετον! εἶπεν ἡ Ἰνὲς, ἐγείρουσα ὑπερηράνως τὴν κεφαλὴν. Ἄν ἔλθῃ ἡ δυστυχία, δὲν θὰ τὴν φοβηθῶ, κυρία.

— Τοιαύτη ἤμην κ' ἐγὼ ἄλλοτε, ὑπέλαθεν ἡ Δόνα Χιμένα. Ἠγαπώμεθα ὡς ἀγαπᾶσθε, παιδία μου, καθαρῶς καὶ νομίμως. Ἡμῖν εὐτυχὴς τότε... εὐτυχιστάτη!... Ἀλλὰ τώρα, ὁ θεὸς μ' ἀφῆρπασε τὸν εὐγενῆ μου Καστελμελχώραν... εἰμαι χήρα... καὶ κλαίω!

Καὶ δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Χιμένας. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὑπερίσχυσε τῆς ψυχῆς τῆς ἡ καρτερία, καὶ ἐξηκολούθησε μ' εὐσταθέστερον τόνον φωνῆς.

Μέχρι τοῦδε ὁ Μαρκέσιος Σαλδάνας, ὁ ἐξαδελφός μου τοὺς παρουσιάζει βεβαίως εἰς τὸν βασιλέα. Καὶ ὅμως δὲν ἤξεύρω διατὶ τρέμω. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ νέου ἡγεμόνος τόσα ἀπαίσια λέγονται... καὶ ὁ Σίμων εἶναι τόσο δρμητικὸς...

— Μὴ φοβεῖσθε, μήτερ, περὶ αὐτοῦ παντελῶς, τὴν διέκοψεν ἡ Ἰνὲς. Ὁρμητικὸς εἶναι βεβαίως, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι τόσο ἐγκαρδῖος ἀφωσιωμένος εἰς τὸν δὸν Ἀλφόνσον, τὸν νόμιμον βασιλέα τοῦ! Ἡ καρδιά μου, πιστεύατε, δὲν με ἀπατᾷ. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἰδῶμεν ἐπιστρέφοντα ὑπερήφανον καὶ εὐδαίμονα...

Ἀλλὰ δὲν συνεπλήρωσε τὸν λόγον· θανάσιμος δὲ ὠχρότης ἐπεχύθη εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ ἡ χεὶρ τῆς αὐτομάτως ἐτέθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὡς διὰ νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμοὺς αὐτῆς.

— Ἴδου ἔρχεται, ἐψιθύρισε.

Ἡ κόμισσα ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἔκλινεν εἰς τὸ παράθυρον.

Σίμων ὁ Βασκογκέλλος εἶχε διαβῆ τὴν φλιάν τῆς αὐλείας, καὶ διέτρεχε τὴν αὐλὴν βραδέως, κεκυφώς, καὶ ἀλπισίαν ἄρμονον ἐξέφραζεν ἡ μορφή του. Σιωπῶσαι

δ' αἱ δύο κυρία ἐρρίψαν βλέμματα πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἡ μὲν κόμισσα συνέστελλε τὰς δρῦς, ἡ δὲ Ἰνὲς συνάφασα τὰς χεῖρας, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν ἠνείχθη ἡ θύρα, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Σίμων.

— Διατὶ τόσο ταχέως ἐπέστρεψας, Βασκογκέλλε; ἐρώτησε ψυχρῶς ἡ κόμισσα.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Σίμων μὲ πεπνιγμένην φωνήν, ἓνα μόνον οὐδὲν ἔχετε τοῦ λοιποῦ, ὅστις νὰ ὑπερασπίσῃ τῶν Σουζιδῶν τὴν τιμὴν. Ἐμὲ ὁ Βασιλεὺς μὲ ὤρπισθη.

Τῆς Χιμένας τὸ πρόσωπον ἔγινεν αὐστηρόν.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν, υἱός μου θὰ εἶναι μόνον ὅστις διατηρήσῃ σέβας καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν ἡγεμόνα του.

— Μῆτερ, δὲν βλέπετε ὅτι πάσχει; Ἦρχισε λέγουσα ἡ Ἰνὲς.

Ἀλλ' ἡ κόμισσα μ' ἐν νεῦμα χειρὸς τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν, καὶ ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν ἐπίσημον.

— Ἀπόντος τοῦ πρωτοτόκου Σούζα, ἔγω ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀνακρίνω. Ἐγὼ εἰμαι ὁ δικαστὴς σου. Εἰς τί ἐσφαλὰς, Σίμων Βασκογκέλλε;

Ὁ νεανίας συλλογισθεὶς ἐπ' ὀλίγον, διηγῆθη μετὰ ταῦτα τὴν σκηνὴν τὴν παρὰ τὴν πόλιν τῆς Ἀλκαντάρας, κολάζων ὅσον τὸ δυνατόν τοῦ βασιλέως τὸ σφάλμα. Αἱ δύο κυρία τὸν διέκοπτον μὲ λύπης ἐπιφωνήματα καὶ ἐκπλήξεως· ὅταν δ' ἐτελείωσεν, ἡ Ἰνὲς λαβοῦσα τῆς Δόνας Χιμένας τὴν χεῖρα,

— Ἦξευρα, εἶπεν, ὅτι δυστυχὴς μόνον ἦτον.

Ὁ Σίμων ἐστρεψε πρὸς αὐτὴν βλέμμα ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης· ἡ δὲ κόμισσα ἐσιώπη.

— Καὶ ὁ Καστελμελχώρας, ἐρώτησεν αἰφνης, τί εἶπε;

— Ὁ ἀδελφός μου παρηκολούθησε τὸν βασιλέα εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀπήντησεν ὁ Σίμων.

— Ἵσως ἐπράξῃ καλῶς, εἶπε μεγαλοφώνως, ἀλλ' ὡς ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτὴν — καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν του, νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐξύβρισε τὸν ἀδελφόν του!...

— Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι, κυρία, ὁ Βασιλεὺς, εἶπεν ὁ Βασκογκέλλος.

— Ἐχεις δίκαιον, καὶ ἄδικον ἔχω ἐγώ... ἀλλὰ σὺ, δὸν Σίμων, δύνασαι νὰ συγχωρήσῃς τὴν Μεγαλειότητά του;...

— Νὰ συγχωρήσω τὸν βασιλέα! ὑπέλαθεν ὁ Βασκογκέλλος μετ' ἐκπλήξεως, ἥτις ὑπὲρ πάντα λόγον ἐξέφραζε τὴν ἀπερίοριστον καὶ ἄδολον πίστιν του. — Νὰ συγχωρήσω τὸν βασιλέα! Ἀλλ' ἐγὼ, κυρία, τῷ εἰμαι ὅλος ἀφωσιωμένος, ἀφωσιωμένος μέχρι θανάτου.

Ἡ Ἰνὲς ἐθεώρει τὸν νυμφίον τῆς μετὰ θαυμασμοῦ, εἰς δὲ τῆς κομίσσης τὸ πρόσωπον ἔλαμψεν αἰφνῆδιος ἐνθουσιασμός.

— Ὡ! εἶσαι τῷ ὄντι υἱός μου! εἶπεν ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας. Πόσον ὁ Ἰωάννης, ὁ σύζυγός μου, θὰ ὑπερηφανεύετο ἂν σὲ ἤκουεν!

Ὁ Σίμων ἐρρίθη εἰς τῆς μητρὸς του τὸ στήθος. Ἡ δὲ μνήμη τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς του, ἐπικληθεῖσα ἐν μέσῳ τῆς νέας του θλίψεως, ἐμάλαξε τὴν καρδίαν του, καὶ δάκρυ ἀνέβρυσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Σενόρα, εἶπε πρὸς τὴν Ἰνὲς ἀφ' οὗ ἀνέστη. Τὰ πρῶτ' ἀκόμη εἶχα μέλλον εὐρὺ καὶ λαμπρὸν, ἡ ζωὴ μοι ἔρεπεν ὑποσχέσεις· πλοῦτου καὶ δόξης, καὶ ἴσως ἤμην ἄξιος νὰ σὰς ζητήσω εἰς γάμον. Ἀπόψε δὲ εἰμαι πτωχὸς, μέλλον νὰ ζήσω μακρὰν τῆς αὐλῆς ἀφανῶς καὶ ἀνκόπως. Εἶμαι δὲ καὶ ἐτι ὀλιγώτερον τούτου, διότι ὤμωσα ὅρκον, καὶ δι' ἐμὲ ἤγγικεν ἡ στιγμὴ τοῦ κινδύνου. — Ὑπεσχέθητε νὰ νυμφευθῆτε λαμπρὸν μεγί-

στᾶνα, καὶ ὁ πτωχὸς καὶ ἄσημος ἐγὼ δὲν θὰ ὠφελῇθω ἀνάνδρως ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσίν σας ἐκείνην.

Μετ' αὐτὰς τὰς λέξεις διεκτόη ὁ Βασκογκέλλος, καὶ αἰσθανόμενος τὰς δυνάμεις τοῦ ἐκλιπούσας, ἐστηρίχθη εἰς τὴν καθέδραν, περιμένων τὴν ἀπόκρισιν τῆς Ἰνῆς.

— Κυρία! μητέρα! ἀνέκραξεν αὕτη μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τὰ δάκρυα· τὸν ἠκούσατε! . . . Τόσον λοιπὸν μὲ περιφρονεῖς, Βασκογκέλλε; Τί ἐπραξα διὰ νὰ μὲ καθυβρίσης; . . . Ὡ! ἐγνώριζα ἐγὼ ποῖον ᾔην τὸ λαμπρὸν αὐτὸ μέλλον ὁποῦ μὲ λέγεις; Καὶ ἂν ποτὲ τὸ ἐνεθυμούμην, δι' ἄλλον τὸ ἐνεθυμούμην καὶ ἔχι διὰ σὲ ἄρα; Ὡ! ὁμιλήσατέ τον, κυρία. Εἰπέτε τον ὅτι εἶναι ἄδικος καὶ σκληρὸς. Εἰπέτε τον ὅτι ἂν ᾔθελε ν' ἀρνηθῇ τὴν χεῖρά μου, ἔπρεπε γῶς νὰ τὸ εἰπῇ, ὅχι σήμερον. Ὅτι σήμερον, ὅταν τὸν βλέπω πάσχοντα, ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀποποιήθω τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὑποσχέσεώς του, τὸ δικαίωμα νὰ μείνω καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ μνηστὴ του!

Ἡ Ἰνῆς ταῦτα λέγουσα ἐγονάτισε καὶ ἐσφιγγε τὰς χεῖρας τῆς κομίσσης, ἥτις ἐθεώρει ἀλλεπαλλήλως καὶ τὴν νέαν κόρην καὶ τὸν Σίμων, ἄφρων, ἐνδίδοντα εἰς τὴν ταραχὴν τῆς ψυχικῆς συγκινήσεως, καὶ σχεδὸν λειποψυχούντα.

— Ἐπλάσθητε ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, εἶπε τέλος. — Ἰνῆς, ἀγαπητὴ κόρη, σ' εὐχαριστῶ. Πρὸ καιροῦ ἡ καρδιά μου δὲν ἠσθάνθη τοιαύτην χαράν. Καὶ σὺ, Βασκογκέλλε, εὐχαρίστησε τὸν θεόν, διότι μεγάλην παρηγορίαν σοὶ ἔστειλε.

Ὁ Σίμων, οὕτως ἡ καρδιά, ἂν δὲν διεφλέγετο ἀπὸ τὸ ἐξὺ καὶ θυελλῶδες αἶσθημα, τὸ καλούμενον ἔρωτα, ᾔην ὅμως πλήρης αἰθρίας καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης πρὸς τὴν γυναῖκα ἥτις τὸν ἐξελέξατο μεταξὺ ὄλων, πρὸς ἐκείνην ἣν ἀνέλαβε νὰ συνοδεύσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, πλησιάζας ἐφίλησε τὴν χεῖρα τῆς Ἰνῆς. Αὕτη δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφάνη παρωργισμένη, ἀλλ' ἐπειτα μειδιάσασα διὰ τῶν δακρύων τῆς, ἔκρυψε τὸ ἐρυθμὰ τῆς εἰς τὸ στήθος τῆς δόνας Χιμένας.

— Πρέπει νὰ σπεύσωμεν, τέκνα μου, εἶπεν αὕτη. Αἱ κακαὶ ἡμέραι δι' ἡμᾶς ἤρχισαν, καὶ τίς ἡξέουρε ὅποια προσκόμματα δύναται ν' ἀπαντήσῃ μετὰ ταῦτα ἡ ἔνωσίς σας. Αὐριον πρέπει νὰ νυμφευθῇτε.

— Αὐριον! ἐπανέλαθεν ἡ Ἰνῆς ὡς τρομάξασα.

— Αὐριον! ἀνέκραξεν ὁ Βασκογκέλλος ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Αὐριον δὲν θὰ εἶναι πλέον καιρὸς! εἶπεν ὀπίσω του φωνὴ τραχεῖα καὶ ἰσχυρά.

Αἱ δύο κυρίαὶ ἐξεφώνισαν ἔντρομοι, ὁ δὲ Βασκογκέλλος μεταστραφεὶς, ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τοῦ ξίφους τοῦ τὴν λαβὴν. — Ὅρθως, ἀκίνητος, ἵστατο ὁ Βαλθάσαρ εἰς τὴν οὐδὸν τῆς αἰθούσης.

— Σὺ ἐδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Σίμων ἀναγνώρισας αὐτὸν ἀμέσως. Τί τρέχει;

— Τρέχει, ἀπεκρίθη τεθλιμμένος ὁ Βαλθάσαρ, ὅτι σὰς ἐπρόδοσα, καὶ ὅτι τώρα θέλω νὰ προσπαθῶ νὰ σὰς σώσω. Ἐπειτα δὲ, μὲ φρονέετε ἂν θέλητε.

— Τίς εἶναι αὐτὸς καὶ τί ἐννοεῖ; ἐρώτησεν ἡ κόμισσα.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βασκογκέλλος. Σὰς ἐξεμυστηρεῦθην ποτὲ ὅτι ἐπὶ τῆς νεκρωσίμου κλίνης τοῦ πατρὸς μου εἶχα ὁμώσει ἱερὸν ὄρκον, ἀλλὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ὄρκου, σὰς εἶπα ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν μάθῃτε. Χθὲς ἀκόμη ᾔην ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρὸς ἐμὲ ξένος. Ἀλλ' ἐκτοτε, εὐγνωμονῶν διότι μικρὸν τὸν ὠφέλησα, αὐτὸς μ' ἔσωσε τὴν ζωὴν. Ὅ,τι ἔχει νὰ μὲ εἰπῇ εἶναι πρὸς πάντας ἀπόβροχον.

Ἡ Κόμισσα λαβούσα τότε ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἰνῆς,

δισυβόνη πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ, μεταστραφεῖσα,

— Παρακαλῶ τὸν θεόν, Βασκογκέλλε, εἶπε, νὰ εὐδώσῃ τοὺς σκοποὺς σου, διότι οἱ σκοποὶ σου εἰσὶν ἀναμφιβόλως σκοποὶ πιστοῦ ὑπηρέτου.

— Δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, ἐρώτησεν ὁ Σίμων τὸν Βαλθάσαρ ἅμα ἔμεινον μόνοι. — Τί συνέβη;

— Σὰς τὸ εἶπα, ἀπεκρίθη αὐτὸς. Ὁ Κόντης γνωρίζει τὰ πάντα, καὶ ἐξ αἰτίας μου τὰ ἐγνώρισεν. Ἡξέουρε ὅτι εἴσθε ὁ ἀρχηγὸς μας, ὅτι Σεῖς τὸν ἐξουρίσατε γῶς. Καὶ ἂν ἐγνώριζα καὶ ἄλλα ἀκόμη, ἡθέλω τὰ ἡξέουρε κ' ἐκεῖνα.

— Καὶ τί σὲ παρεκίνησε νὰ μὲ προδώσῃς;

— Ἡ σύμπτωσις, καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Ἐξέλαθα τὸν ἀδελφόν σας, τὸν κόμητα Καστελμελγώραν ἀντὶ ὑμῶν, καὶ τὸν ὁμίλησα ὡς ἂν ᾔσθε ὁ ἴδιος. Ὁ Κόμης εἶναι πονηρότερός μου, καὶ μὲ ἄρσῃ νὰ ὁμιλῶ, — ὥστε τὰ εἶπα ὅλα.

— Λυπηρὸν εἶναι, — ὅμως ἀπὸ τὸν Καστελμελγώραν, φίλε μου, ὡς τὸν Κόντην ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, εἶπεν ὁ Σίμων μετὰ πεποιθήσεως.

— Ὅση, ἀγαπητὴ κύριε, ἀπὸ τὸ στόμα μου εἰς τὸ αὐτίον σας τώρα.

— Πῶς; τολμᾷς νὰ εἰπῇς. . .

— Ὡ! ἔκαμε πρῶτον τὰς συμφωνίας του. Δὲν θὰ σὰς φρονέουσιν, δὸν Σίμων. Ὁ ἀδελφός σας ἔλθε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι μόνον θὰ σὰς ἐξορίσουν.

— Ἡ ψεύδεται ἡ ἀπατάσαι, Βαλθάσαρ. Ἀνοησία μου εἶναι καὶ νὰ σὲ ἀκούω.

— Καὶ ὅμως θὰ μὲ ἀκούσῃτε, εὐγενέστατε κύριε Βασκογκέλλε, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ, τοποθετούμενος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θύρας. Καὶ τὴν βίαν ἂν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ, θὰ διορθώσω τὸ κακὸν ἀφ' οὗ τὸ ἐπέφερα.

Ὁ Σίμων ἀναγκασθεὶς νὰ ἐνδώσῃ, ἐκάθησεν. Ὁ δὲ Βαλθάσαρ ἤλθε καὶ ἐστάθη ἐμπρός του.

— Ἐχετε σκοπὸν νὰ τὴν νυμφευθῇτε τὴν ὥραιαν ἐκείνην κόρην, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἐκάθητο ἐδῶ ὅπου τώρα κάθησθε, δὲν εἶναι ἀληθές; εἶπε δειλῶς καὶ σχεδὸν κρυφίως. — Τῷ ὄντι τοιαύτη γυνὴ ἀνήκει εἰς τοιοῦτον ἄνδρα. Τὸ καθαρὸν μέτωπόν της κατοπτρίζει τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς της, καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ βλέμματός της ὑπερφηάνεια ἐξηγεῖ τὰς εὐγενεῖς ἀρετὰς τῆς καρδίας της. Τὴν ὑπεραγαπῶ, δὸν Σίμων, διότι τὴν ἐξελέξατε, καὶ διῶς ὄλην μου τὴν ζωὴν, ἂν ἡμπορῶ νὰ ἐμποδίσω νὰ γύσουν καὶ ἐν μόνον δάκρυ οἱ μέλανες ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, οἵτινες πρὸ ὀλίγου σὰς ἐθεώρουν τόσον περιπαθῶς.

— Ἐχεις ἐνθουσιασμὸν! εἶπεν μειδῶν ὁ Βασκογκέλλος.

— Παραφροσύνην μάλλον εἰπέτε. Ἀπὸ γῶς πολὺ λάκεις τὸ ἐσυλλογίσθην, αὐθέντα, ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, Σὰς ἀγαπῶ ὡς νὰ εἴσθε συγγενὸς καὶ κύριος καὶ υἱός μου. . . Καὶ ὁ ἀδελφός σας ἐμεῖδια ὅταν τὸν ἐξέλαθα ἀντὶ ὑμῶν, καὶ τῷ ἐξέφραξα τὴν ἀφοσίωσίν μου. . . μὴ μειδιάτε πλέον, δὸν Σίμων. Δὲν πρέπει νὰ ὁμιιάζητε ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον.

— Τῷ ὄντι ἂς ὁμιλήσωμεν ἐμβριθῶς, εἶπεν ὁ νεανίας, καὶ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐκφράζω μὲ τὸ ἀνηκόν σέβας.

— Ἀμέσως τώρα πάλιν ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ἦδη δὲ πρόκειται περὶ τῆς Δόνας Ἰνῆς Καδαυάλης, ἥτις μετ' ὀλίγας ὥρας, ἥτις ἴσως ταχύτερα, σὰς ἀρπάζεται.

— Ἀρπάζεται ἡ Ἰνῆς! ἀνέκραξεν ὠχρίων ὁ Σίμων. Παράφρονα θέλεις νὰ μὲ ἰδῇς; . . . Βαλθάσαρ, σὲ ὀρκίζω, ὁμίλησε.

— Δὲν ὑποπτεύετε τί μὲ μένει νὰ σᾶς εἰπῶ; Ὁ ἀδελφός σας, τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνος, ἡ μάλλον ἐποφθαλμιᾷ εἰς τὸν ἀπέραντον πλοῦτόν της.

— Ὁ ἀδελφός μου! υἱὸς τοῦ Σούζα; . . . ἀδύνατον.

— Καὶ ὡς ἀμοιβὴν τῆς προδοσίας του, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαλθάσαρ βραδέως, ὁ Κόντης τῷ ὑπεσχέθη διαταγὴν βασιλικήν, παραδίδουσιν εἰς αὐτὸν τὴν κληρονομίαν τῶν Καδαυάλων. Ἡμῖν παρὼν εἰς τὴν διαπραγματεύσειν.

— Σὺ . . . τὰ εἶδας, σὺ, τὰ ἤκουσας ταῦτα;

— Καὶ τὰ ἤκουσα, καὶ τὰ εἶδα.

Ὡς ἐμβρόντητος ἔμεινεν ὁ Βασκογκέλλος· καὶ ἤθελε μὲν νὰ θεωρῇ τὸν ἀδελφόν του αἰῶνα, ἀλλὰ τὸν κατεθορύβει ἡ πεποίθησις μετ' ἧς ὁ Βαλθάσαρ ὠμίλει.

— Καὶ τώρα, ἐπανελάθεν αὐτός, χρονοτριβὴ δὲν χρειάζεται. Ὅταν θὰ ἔλθουν οἱ ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως, πρέπει νὰ μὴν εὔρουν ἐδῶ πλέον τὴν Ἰνὲς Καδαυάλην, ἀλλὰ τὴν Ἰνὲς Βασκογκέλλην ἢ Καδαυάλην, τὴν σύζυγόν σας.

— Σὲ πιστεύω, βιάζομαι νὰ σὲ πιστεύσω, εἶπεν ὁ Σίμων, κλίνων τὴν κεφαλὴν· διότι ἡ συμβουλὴ αὕτη εἶναι συμβουλὴ φίλου. . . Ὁ Καστελμελχώρ, Καστελμελχώρ.

— Καίρὸς δὲν εἶναι στεναγμῶν, αὐθέντα. Δόξα τῷ Θεῷ, ἔχετε ἀρκετὴν ἐργασίαν. Ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον πρέπει νὰ φύγητε.

— Διὰ τί πάλιν τοῦτο;

— Δὲν σᾶς εἶπα ὅτι ὁ ἀδελφός σας ἐν τῇ μακροθυμίᾳ του ἔλαβεν ἐναντίον σας ἑντάλμα ἐξορίας; Πῶς δὲ οἱ ὑπηρετῇ τοῦ Κόντη ἐκτελοῦσι τὰς τοιαύτας διαταγὰς, τὸ ἠξέμετε. Θὰ σᾶς συλλάβουν, καὶ ὡς κατὰ δίκον θὰ σᾶς φέρουν εἰς τὰ κτήματά σας.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὴν Λισαβώνα, ὅπου ἔχω χρέος νὰ ἐκπληρώσω. Ἐχέτε δίκαιον, Βαλθάσαρ. Σ' εὐχαριστῶ . . . Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀδελφόν μου.

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην, ὁ οἶκος τῶν Σουζῶν ἦν ἄλλος εἰς κίνησιν. Ὁ Σίμων χωρὶς νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν μητέρα του τὴν αἰσχυρὰν διαγωγὴν τοῦ Καστελμελχώρου, τῇ εἶπε μόνον, ὅτι προσεχῆς κίνδυνος τὸν ἐπαπειλεῖ αὐτόν, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος ἀμέσως· καὶ τούτου εὐλογοφανῆ εἶχε πρόβασιν τὸ δυστυχὲς συνάντημα τῆς Ἀλκανταρίας πύλης, καὶ τὴν ἀνότητον τοῦ Βασιλέως παραφράσας. Ἡ Ἰνὲς συγκατένευσε, καὶ αἱ ὁπαδοὶ της, ἂν καὶ ἐκπλαγεῖσαι διὰ τὴν αἰφνιδιαίαν ταύτην ἀπόφασιν, παρῆσαν ὅμως μετὰ σπουδῆς τὴν στολὴν της. Ἡ δὲ κόμισσα, ὁ Βαλθάσαρ, ὁ Βασκογκέλλος, καὶ τῆς ἱερῆς μεταπεμφθεὶς ἀπὸ τὸ μοναστήριον τῆς Παναγίας τῆς Κεχαριτωμένης περιέμενον τὴν νεάνίδα, καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα διὰ τὴν τελετήν.

Τέλος ἐφάνη καὶ αὕτη, ἀλλ' ὡχρὰ, καὶ τόσον τεταραγμένη, ὥστε ἡ θαλαμηπόλος της μόλις τὴν ὑπεστήριξε. Προσελθοῦσα δ' ἡ κόμισσα, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὸ προσκυνητήριον, ὅπου καὶ ὁ Σίμων ἔλθων ἐγονάτισε πλησίον της. Ὁ δὲ ἱερεὺς ἐνεδύθη τὰ ἄμφια.

Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν μέγας θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ διὰ μιᾶς πληθὸς ἱππέων ὤρμησεν εἰς αὐτήν.

— Ταχύνετε, πάτερ, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Καίρὸς δὲν εἶναι πλέον, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ.

Πρέπει νὰ φύγητε.

— Πῶς; καὶ νὰ τὴν ἀφήσω ἐδῶ, ἀπροστάτευτον; . . . ποτέ!

— Νὰ φύγητε, σᾶς λέγω. Οἱ ὑπηρετῇ τοῦ Κόντη ἀναβαίνουν, ἔφθασαν.

— Ἀς ἔλθουν, ἐκράξεν ὁ νεανίας ἔλκων τὸ ξίφος του.

Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἐκρούσθη μὲ δύναμιν.

— Ὑπάρχει ἄλλη ἐξόδος; ἐρώτησε τὴν κόμισσαν ὁ Βαλθάσαρ.

— Ἡ κεκρυμμένη ἐκεῖνη θύρα πρὸς τὸν κῆπον κάτω.

— Νὰ φύγητε! ἐπανελάθεν ὁ Βαλθάσαρ καὶ πάλιν.

Καὶ ἀρπάσας τὸν Σίμωνα, ἂν καὶ ἀνθιστάμενον, εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔφυγε μετ' αὐτοῦ.

Τότε διέταξεν ἡ κόμισσα, καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἰνὲς ἤνοιξε τὴν θύραν. Εἰσῆλθε δὲ ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀντουένζος, ἀξιωματικὸς τῶν βασιλικῶν περιπόλων, συνδευόμενος ὑπὸ τῶν ἱππέων του, καὶ περισκοπήσας τὴν αἴθυσαν, ἐφάνη ἰσχυρῶς δισταχόμενος ὅτι δὲν εἶδε τὸν Βασκογκέλλον. Εὔρε δὲ μόνην τὴν Ἰνὲς λειποθυμοῦσαν, τὸν ἱερέα τῆς Παναγίας τῆς Κεχαριτωμένης, καὶ τὴν Δόναν Χιμέναν.

— Τί ἐπιθυμεῖτε; ἐρώτησεν αὐτὴ, ἀναλαβοῦσα τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ ἀτρόμητον ἦθος της.

— Φέρομεν διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως, ἀπήντησεν ὁ Ἀντουένζος, ἀναπτύσσων περγαμηνὴν ἐνοφράγιστον διὰ τῆς ἰδιαιτέρας σφραγίδος Ἀλφόνσου τοῦ ΣΤ'. (α).

— Ἀν ὑπάρχῃ τόπος ὅπου ἡ θέλησις τῆς Μεγαλειότητός του νὰ θεωρῇται ὡς ἱερὸς νόμος, αὐτὸς εἶναι ὁ οἶκος τῶν Σουζῶν. Ἐνεργήσατε τὰ χρέη σας, κύριε.

Ὁ Ἀντουένζος καὶ οἱ ἱππεῖς ἔμεινον ἀπορούντες.

— Κυρία, ἐπανελάβε δισταγμὸν, πρόκειται περὶ τοῦ υἱοῦ σας, δὸν Σίμωνος Βασκογκέλλου . . . διάταγμα ἐξορίας . . .

— Ὁ υἱός μου δὲν εἶναι ἐδῶ, κύριε.

— Μᾶς ἐπρέλαβεν, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἀντουένζος, καὶ ἀναλαβὼν ὑπὸ πεισμονῆς τὴν προπέτειαν, ἣν εἶχε καταστείλει ἐπὶ μικρὸν τῆς κομίσσης ἡ παρουσία, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐκάθησεν.

Ὁ ἱερεὺς περιποιοῖτο τὴν Ἰνὲς, ἀναλαμβάνουσαν κατ' ὀλίγον.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κόμισσα μετὰ περιφρονητικῆς ἡρεμίας· εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μακαρίτου ἀνδρός μου ὑπάρχουσι περισσότεροι ὑπηρετῇ ἀφ' ὧν χρειάζονται διὰ νὰ σᾶς βιάσουν νὰ σταθῇτε ἀσκητῆς καὶ ὁρθὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν χῆραν του· ἀλλὰ σᾶς σέβομαι ὡς διαγγελέα Βασιλικῆς διαταγῆς, διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ σᾶς διώξω, ὑποχωρῶ ἡ ἰδίᾳ.

Καὶ λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἰνὲς, κλονουμένην ἀκόμη καὶ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ ἱερέως, διέβη μετ' αὐτῆς τὴν αἴθυσαν. Ὁ δ' Ἀντουένζος περιέμενε μέχρις ὅτου ἐφθασαν εἰς τὴν θύραν. Ἀλλὰ τότε, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ ἡ κόμισσα, ἐγερθεὶς καὶ ἀποκαλυφθεὶς, ἐχαιρέτησε μετ' εἰρωνικῆς ταπεινότητος.

— Ἐγὼ, εἶπε, νὰ λησμονήσω τὰ χρέη ἀνδρός πρὸς ὅμᾳς, εὐγενῆς κυρία; ἀπαγε! Ἀλλὰ περιμένετε, σᾶς καθικετεύω καὶ ἐπειδὴ τόσον βαθὺ ἐπαγγέλλεσθε σέβας πρὸς τὰς διαταγὰς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εὐδοκίσετε ν' ἀναγνώσῃτε καὶ αὐτήν.

(ἀκολουθεῖ.)

(α) Τὴν σφραγίδα τοῦ κράτους δὲν εἶχεν ἀκόμη τότε ὁ Ἀλφόνσος, ἀλλ' ἡ μητὴρ του, ἡ ἀντιβασιλέσσα.